raſt tulli kaebama, kattus agga ſe neiſt, kes usſinam olli, Antono ridet ennese selga wahhetada, ja siis jäi ikka se wagga Anton ühheks ſüalluseks. Kui wägga targaste on se siis Lojaſt ſeätud, et iggaüks innimenne teiſt näggo ja wiſi on! ja kui Ta wahheſt kaks ehk kolm ühheſuggusse näo ja wiſi peäle lonud, siis teggi Ta sedda sepärraſt, et meie se lähhi woime nähha, mis seggadus siis ma-ilmas olleks, kui keik ühte wiſi olleks.

Namo hopis koerem olli kui Wilip; siiski, kellel koera joned kä, se jääb pea keige-pahhema innimesse sarnatseks, ja mollemad teggid seäl ümberkaudo ni paljo tülli ja melehaiguſt, et üllemattelgi ennam ello nende poleſt ei olnud — sepärraſt aeti neid kolme-keste seält linnaſt ja maaſt ärra.

Namo piddi nüüd oinma eddaspiddiſt ello ütſi katſuma, seſt Wilipgi ei usſaldand lemma körwa jädä, waid melitas Antonut, ja teine olli ka walmis temmaga kõndima. Agga kui Namo mitto linnad ja maad sai läbbi laddund, (seſt ta wastane meel ei annud temmale kussagi kindlat asset) siis tulli ta ühte linnna, mis Smirnaks hütakse, ja jäi selliks senna ühhe lukko-seppa jure, kes selle linna allewis ellas. Siin ta ommeti, peält nähhes, nago pöras meelt. Seſt omma tiggedusega ta ikka issennesele keigesuremat waewa teggi, ja et ta kül wägga wäljaöppind lukko-sep olli, siiski igga meister kannatas enneminne sandimat tööd, kui et se nisuggusse melehaigusega piddi sama tehtud. Siin ta siis puhko aega seiſis, ja se padda kandis temma läbbi palju nahha sisse.

Agga nüüd sündis, et se meister surri, ja temma leſk-emmand wottis Namut ennesele issandaks, mis läbbi sesamma rikkaks koddanikkuks tousis. Keik pannid immeks, et se noor lapseta leſk nisuggusse mas-

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1812, lk. 17